

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **SLOT Group, a.s.**, IČO: 62741560, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zast. Mgr. T. S., obecnou zmocněnkyní, bytem T.G. M. 587/11, K. V., doručovací adresa: J. 142, K. V., proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2013, č.j. 370517/2013/DPC 1, S-MHMP 488214/2011, a o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2013, č.j. 618035/2011, S-MHMP 619125/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2013, č.j. 618035/2011, S-MHMP 619125/2011, se zamítá.**
- II. Řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2013, č.j. 370517/2013/DPC 1, S-MHMP 488214/2011, se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Městského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Dvěma obsahově shodnými žalobami podanými u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“). Žalobou vedenou pod sp.zn. 5Af 35/2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2013, č.j. 370517/2013/DPC 1, S-MHMP 488214/2011, kterým žalovaný změnil platební výměr ze dne 13.4.2011, č.j. P12/2011-EO/Ni/12859, jímž Úřad Městské části Praha 12 (dále též „správce poplatku“), žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní

zařízení povolené Ministerstvem financí z důvodu provozování 4 ks technických herních zařízení na území Městské části Prahy 12 na adrese Obchodní náměstí 1590/4, v období od 1.7.2010 do 30.9.2010 ve výši 10.000,- Kč, v období od 1.10.2010 do 31.12.2010 ve výši 10.000,- Kč, v období od 1.10.2010 do 31.12.2010 ve výši 7.718,- Kč a v období od 1.1.2011 do 31.3.2011 ve výši 10.000 Kč s tím, že celková poplatková povinnost činí 36.577,- Kč. Žalovaný v předmětném platebním výměru nahradil text *Celková částka činí 37.718,- Kč. Přeplatek v částce 1.141,- Kč (jedná se o centrální jednotku Magic Lotto v.č. 801072 za dobu od 11.12.2010 do 31.12.2010) Vám bude odečten. CELKOVÁ poplatková povinnost tedy činí 36.577,- Kč, slovy: třicetšesttisícpětsetšedesátšedm Kč* textem *Celková částka činí 37.718,- Kč s tím, že je již uhrazeno 1.956,- Kč dne 31.8.2010, 10.000,- Kč dne 2.9.2010, 10.000,- Kč dne 26.11.2010 a 5.000,- Kč dne 24.2.2011. Z celkové částky se odečítá částka 26.956,- Kč. K úhradě zbývá 10.762,- Kč, slovy: desettisícšedsmsetšedesátdva Kč. Tuto částku zaplatte na účet Městské části Praha 12 č. účtu 19-2000762389/0800 vedeného ČS a.s. Praha, variabilní symbol 1347000057, konst. symbol 0308, do 15ti dnů ode dne právní moci tohoto platebního výměru. Ve zbytku předmětný platební výměr potvrdil a odvolání zamítl.*

Žalobou vedenou pod sp.zn. 5Af 36/2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2013, č.j. 618035/2011, S-MHMP 619125/2011, kterým žalovaný změnil platební výměr č. 10 ze dne 12.5.2011, č.j. UMCP1 068087/2010, jímž Úřad městské části Praha 1 (dále jen „správce poplatku“) žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí z důvodu provozování technických herních zařízení na území Městské části Prahy 1 ve 3. a 4. čtvrtletí roku 2010 ve výši 310.000,- Kč. Žalovaný v předmětném platebním výměru nahradil text *za období: III. a IV. čtvrtletí roku 2010 v částce: 310.000,- Kč slovy: třístadesettisíc Kč* textem *IV. čtvrtletí 2010 (od 1.10.2010 do 31.12.2010). Provozováno na adrese, výrobní číslo jiného technického herního zařízení, Václavské nám. 822/35, VLT0705558, VLT08119712, VLT0705548, VLT0705568, VLT0701564, VLT0701574, VLT0705578, VLT08119762, VLT0719261, VLT0719281, VLT0701554, VLT0705538, Masarykovo nádraží, VLT0705608, VLT0705598, VLT0719311, VLT0719321, Na Poříčí 1048/30, TDCZ00806, VLT0600399, VLT0610770, VLT08015451, TDCZ07806, VLT0703605, VLT08016734, VLT07110981, TDCZ00206, Na příkopě 391/7, VLT08019208, TDCZ06406, VLT08016704, VLT0716580, VLT0703725, TDCZ00406, VLT08019138, VLT08016524, VLT08016604, VLT08016514, VLT08016614, VLT08016574, VLT08016534, VLT08016544, VLT08016554, VLT08016634, VLT08016584, VLT08016594, VLT08016564, VLT08016624, VLT08016501, Opletalova 59, VLT08017094, VLT08017034, VLT08017084, VLT08017074, Václavské nám. 722/2, VLT0717090, VLT0610510, VLT0600509, VLT0600489, VLT0600499, VLT0717120, VLT0717080, VLT0702665, VLT0610520, VLT08119702, Školská 1/655, VLT0702805, Václavské nám. 799/48, VLT0610540, VLT0719931. Celkem částka za výše uvedená jiná technická herní zařízení za IV. čtvrtletí 2010 činí: 315.000,- Kč. Výpočet částky: 5.000,- Kč x 63 = 315.000,- Kč. Celková vyměřená částka činí 315.000,- Kč, z toho je již zaplacen 11.142 Kč. Zbývá uhradit částku: 303.858,- Kč, slovy: třístatřitisícosmsetpadesátosm Kč. Ve zbytku předmětný platební výměr potvrdil a odvolání zamítl.*

Usnesením ze dne 6.1.2017, č.j. 5Af 35/2013-54, soud obě řízení spojil ke společnému projednání pod sp.zn. 5Af 35/2013.

V žalobách žalobce namítal rozpor výše uvedených správních rozhodnutí s obecně závaznou vyhláškou č. 9/2010 Sb., Hlavního města Prahy, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (dále též „Vyhláška“). Správním orgánům vytkl nesprávnou aplikaci Vyhlášky v otázce vzniku poplatkové

povinnosti, neboť ta nemohla žalobci vzniknout. Možnost zavést zpoplatnění zařízení totiž byla obcím dána zákonem o místních poplatcích až od 16.6.2010, kdy nabyla účinnosti novela zákona o místních poplatcích. Teprve od tohoto data získaly obce zákonné zmocnění vydávat obecně závazné vyhlášky, kterými mohly zpoplatnit i zařízení, čehož využil i žalovaný a vydal Vyhlášku, jež zavedla „místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“. Vyhláška nabyla účinnosti dne 1.7.2010 a váže vznik poplatkové povinnosti na okamžik uvedení zařízení do provozu a zánik poplatkové povinnosti na okamžik ukončení jeho provozu (§ 3). Dovodil tak, že na základě Vyhlášky lze zpoplatnit místním poplatkem pouze ta zařízení, která byla uvedena do provozu až po nabytí účinnosti Vyhlášky. Žalobce však v rozhodném období provozoval v žalobě specifikovaná zařízení, která byla uvedena do provozu před účinností Vyhlášky. U těchto zařízení tedy poplatková povinnost nevznikla a neměla být zpoplatněna, neboť nenastala právní skutečnost předvídaná § 3 odst. 1 Vyhlášky. Výklad Vyhlášky, podle kterého by mohla být poplatková povinnost založena na skutečnosti, k níž došlo v době před její účinností, tj. že by Vyhláška působila zpětně, je podle žalobce nepřipustný. Při ústavně komfortní interpretaci Vyhlášky je možný jediný závěr, a to že poplatková povinnost žalobci v případě zařízení za rozhodné období nemohla vzniknout a nevznikla. Výklad správních orgánů aplikujících Vyhlášku na zařízení uvedená do provozu před její účinností je v příkrém rozporu s ústavně zakotvenou zásadou právního státu a právní jistoty, ale též se zásadou in dubio pro mitius, či zásadou ochrany důvěry občanů v právo. V této souvislosti znovu poukázal na judikaturu správních soudů, jakož i Ústavního soudu, aby povinnost ukládaná adresátovi právní normy byla formulována určitě, srozumitelně a předvídatelně, a pokud tomu tak není, musí jít negativní důsledky této právní úpravy k tíži autora, nikoliv adresáta právního předpisu. K tomu navrhl důkazy.

Nesouhlasil s právním posouzením předmětu zpoplatnění místními poplatky, respektive posouzení otázky, co má být v případě provozování centrální loterního systému s interaktivními videoloterními terminály (dále též „CLS“) považováno za technické herní zařízení povolené ministerstvem podle jiného právního předpisu ve smyslu § 1 písm. g) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“). Namísto CLS jako celku byly nesprávně místním poplatkem zpoplatněny jednotlivé koncové (interaktivní videoloterní) terminály, byť jsou neoddělitelnými součástmi CLS, jako jednoho funkčně nedělitelného technického herního zařízení, jehož prostřednictvím jsou provozovány loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem financí (dále též „MF“) podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích.

Nezákonnost a protiústavnost obou správních rozhodnutí spatřoval žalobce zejména v nesprávném výkladu pojmu „technické herní zařízení“ podle zákona o místních poplatcích. Poukázal na svůj výklad tohoto pojmu podle zákona o loteriích, zmínil judikaturu správních soudů v čele s Nejvyšším správním soudem (dále též „NSS“), akcentoval přijaté či navrhované legislativní změny v zákoně o loteriích a zákoně o místních poplatcích (zákon č. 300/2011 Sb.) a návrhu zákona o provozování sázkových her, dovozoval chybnou interpretaci nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp.zn. Pl. ÚS 29/10, a uzavřel, že místními poplatky mohou být v případě CLS zpoplatněny toliko celé centrální loterní systémy provozované v rámci územní působnosti určitého správce poplatku, a nikoliv jednotlivé koncové terminály, jakožto pouhé součásti (zobrazovací jednotky) každého z těchto technických herních zařízení (CLS), jak nesprávně dovodily správní orgány. Podle žalobce oba správní orgány zákon o místních poplatcích nesprávným způsobem vyložily tím, že nesprávně učinily předmětem místního poplatku jednotlivé koncové (interaktivní videoloterní) terminály a nikoliv CLS, coby funkčně neoddělitelné technické herní zařízení a je tak důvod pro zrušení rozhodnutí. K tomu navrhl četné důkazy.

Žalobce namítal, že nebyly respektovány obecné právní zásady v pochybnostech mírněji (in dubio pro mitius), respektive ve prospěch poplatníka (in dubio pro libertate), na základě kterých musí být v případě více možných výkladů nejednoznačné právní úpravy vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu (poplatníka daně či poplatku), respektive výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv a svobod soukromého subjektu. Podle žalobce je výklad pojmu zařízení upraven nejednoznačně a terminologicky nepřesně, dlouhodobě vyvolává pochybnosti a otázky o správném výkladu. Naopak jeho výklad je nejen možný, ale i rozumný, což postačuje k tomu, aby v oblasti daňového práva, tedy i místních poplatků, byl aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, respektive výklad, který vůbec či co nejméně zasahuje do práv a svobod soukromého subjektu. K tomu poukázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu.

Dále namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že jsou rozporná s ustanovením § 101 odst. 1 daňového řádu, neboť nejsou přesvědčivá a nejsou z nich jasně seznatelné důvody a úvahy, kterými se správce poplatku, případně žalovaný při rozhodování řídil. Tvrdil, že se správní orgány nevyjádřily k jeho výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem podle jiného právního předpisu“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Pouze nesprávně a nedostatečně poznamenaly, že: „výkladová alternativa tohoto pojmu, ve prospěch které argumentuje odvolatel, by dle žalovaného ve svém důsledku znamenala, že za provozování CLS nelze uložit žádné místní poplatky, protože jednotlivé součásti systému CLS (a to zejména jednotlivé koncové terminály) nejsou zpravidla umístěny na území jedné obce.“. Kromě zatížení rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti vytýkal správním orgánům porušení ústavně a mezinárodně garantovaného práva žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále též „Úmluva“).

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Nesouhlasil s nesprávným posouzením předmětu zpoplatnění místními poplatky, tj. výkladem pojmu „technické herní zařízení povolené Ministerstvem podle jiného právního předpisu“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Odkázal mimo jiné na rozsudek NSS ve věci sp.zn. 2Afs 48/2013, kde již byla tato otázka vyřešena, když NSS odmítl žalobcem předložený technický pohled na projednávaný problém.

K námitce nezákonnosti zpoplatnění zařízení uvedených do provozu před účinností Vyhlášky poukázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu stran retroaktivity a konstatoval, že místní poplatek byl vyměřen za rozhodné období, nikoliv před účinností Vyhlášky, proto se na retroaktivitu nelze odvolávat. K tomu poukázal na § 3 Vyhlášky.

K námitkám vad vymezení předmětu poplatku a nedodržení zásad in dubio pro mitius a in dubio pro libertate poukázal na rozhodovací praxi NSS a Ústavního soudu, zejména rozsudek NSS ve věci sp.zn. 2Afs 48/2013 a konstatoval, že posoudil odvolání žalobce na základě platných zákonů, řádně a dostatečně odůvodnil své právní úvahy a nenalezl žádný přímý důkaz o pochybení, které žalobce označil.

K námitce nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů vyslovil, že se podrobně vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými námitkami a dostatečně zdůvodnil své právní stanovisko, přičemž není vázán názorem žalobce, ale zákonem. Odmítl, že by se dopustil porušení namítaných ustanovení Listiny a Úmluvy.

Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

V podání ze dne 25.1.2017 žalobce s poukazem na aktuální judikaturu správních soudů, která se přiklonila k výkladu právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ zastávaného správními orgány, vzal zpět svou námitku pod bodem II. žaloby. Poukázal na rozpornou judikaturu Městského soudu v Praze, který v obdobné věci pod sp. zn. 6 Af 56/2012 rozhodl ve prospěch žalobce a dosud nebylo o kasační stížnosti rozhodnuto. Zdůraznil, že hlavní město Praha se ve Vyhlášce odchýlilo od zákona o místních poplatcích v tom směru, že vznik poplatkové povinnosti nespojilo s právní skutečností, kterou je povolení příslušného herního zařízení Ministerstvem financí, což bylo dříve správními soudy dovozeno z § 10a zákona o místních poplatcích. Přičemž z § 3 odst. 1 Vyhlášky vyplývá, že vznik poplatkové povinnosti je vázán na uvedení příslušného herního zařízení do provozu, poté, co Vyhláška nabyla účinnosti. Vyhláška žádné vztahy před nabytím účinnosti neupravuje a nestanoví ani nový způsob právní kvalifikace skutečností nastalých před její účinností ani modifikaci jejich právních následků, jak to pojmově předpokládá nepravá retroaktivita. Cílem § 7 Vyhlášky není umožnit nepravou retroaktivitu, nýbrž je zde upravena pouze ohlašovací povinnost poplatníka vůči správci poplatku. Přičemž z Vyhlášky nelze dovodit vznik poplatkové povinnosti u zařízení, která již v provozu jsou. Upozornil na vyhlášku města Otrokovice č. 2/2010, v níž je stanovena poplatková odlišným způsobem.

Před ústním jednáním zástupce žalobce vzal z důvodu nízké částky místního poplatku žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2013, č.j. 370517/2013/DPC 1, S-MHMP 488214/2011, zpět a soud tedy řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.) zastavil.

Při ústním jednání pak zástupce žalobce s ohledem na již ustálenou judikaturu správních soudů vzal zpět žalobní námitku týkající se nesprávného právního posouzení předmětu poplatku. Dále poukázal na rozsudek zdejšího soudu ve věci vedené mezi týmiž účastníky pod sp.zn. 6 Af 56/2012, ve které soud žalobci vyhověl. O kasační stížnosti podané žalovaným Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl. Zástupce žalovaného odkázal na jiné rozsudky zdejšího soudu v obdobných věcech, a to pod sp.zn. 9Af 3/2014, sp.zn. 9Af 47/2013 a sp.zn. 5Af 28/2013. V ostatním účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud ve věci neprovedl žádné žalobcem navrhované důkazy pro nadbytečnost, s ohledem na níže uvedené právní posouzení věci.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2013, č.j. 618035/2011, S-MHMP 619125/2011, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá § 75 s.ř.s. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu je posouzení námitky nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor s Vyhláškou. Žalobce byl přesvědčen, že jeho poplatková povinnost na základě Vyhlášky v rozhodném období vůbec nemohla vzniknout.

Z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě a přednesů účastníků řízení při ústním jednání vyplynulo, že správce poplatku platebním výměrem na základě účinnosti Vyhlášky, tj. od 1.7.2010, vyměřil žalobci místní poplatek za provozované výherní hrací přístroje nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za III. a IV. čtvrtletí roku 2010 v celkové částce 310.000,- Kč a stanovil lhůtu plnění a místo splatnosti (platební výměr č. 10 ze dne 12.5.2011, č.j. UMCP1 068087/2010). V odvolání ze dne 6.6.2011 argumentoval žalobce ohledně rozporu platebního výměru s Vyhláškou mnohem stručněji a ve zcela jiné poloze než v žalobě. Žalobce totiž v odvolání nejprve pod bodem I. toliko namítal, že platební výměr, resp. poplatková povinnost byla uložena na základě novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb., která byla přijata protiústavním způsobem, čímž došlo k zásahu do ústavně a mezinárodně garantovaných práv žalobce. V bodě II. poté uvedl, že Vyhláška stanoví povinnost odvádět místní poplatky nejen za provozovaný výherní hrací přístroj, ale nově i za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle zákona o loteriích. Přičemž nesouhlasil s tím, že správce poplatku považoval za předmět místního poplatku vyměřeného na základě Vyhlášky jednotlivé koncové terminály zařízení. A dále se již soustředil pouze na problematiku posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil platební výměr tak, že místo III. a IV. čtvrtletí roku 2010 byl poplatek vyměřen za IV. čtvrtletí roku 2010 (období od 1.10.2010 do 31.12.2010), byla jednotlivě vyjmenována jiná technická herní zařízení, za která byl vyměřen poplatek, a místo celkové částky 310.000,- Kč byla stanovena celková částka 315.000,- Kč s tím, že již bylo uhrazeno 11.142,- Kč, a proto zbývalo uhradit částku 303.858,- Kč. Ve zbytku žalovaný odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí popsal skutkový stav a vypořádal se s jednotlivými odvolacími námitkami, kdy ve shodě s judikaturou správních soudů odmítl nezákonnost vymezení předmětu poplatku a porušení zásad *in dubio pro mitius/in dubio pro libertate*. K námitce rozporu platebního výměru s vyhláškou pak uvedl, že právním základem vyhlášky je § 14 zákona o místních poplatcích, kterým bylo její vydání vymezeno jako pravomoc v samostatné působnosti obce. Vyhláška reflektovala legislativní změny v oblasti místních poplatků, s účinností ke dni 1.7.2010. Zdůraznil, že správce poplatku nezatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona, když vyměřil místní poplatek za zařízení, neboť zákon o místních poplatcích toto umožňoval. Na území hlavního města Prahy byl místní poplatek zaveden Vyhláškou. Nesouhlasil s tím, že výkladem zákona správce poplatku došlo k rozšíření daňové povinnosti na subjekty, na něž zákon nedopadá. Uzavřel, že žalobce je provozovatelem zařízení, tudíž je subjektem poplatkové povinnosti dle zákona o místních poplatcích. Jak uvedeno výše žalobce tuto námitku specifikoval až v žalobě tak, že správním orgánům vytkl nesprávnou aplikaci Vyhlášky, jelikož na jejím základě zpoplatnily místním poplatkem rovněž ta jeho zařízení, která byla uvedena do provozu i před nabytím její účinnosti, tj. přede dnem 1.7.2010.

Zdejší soud již ve skutkově obdobných věcech rozhodoval, přičemž si je vědom odlišného právního posouzení námitky vzniku poplatkové povinnosti 6. senátem městského soudu ve věci sp.zn. 6Af 56/2012 a na druhé straně jejího posouzení 9. senátem ve věci sp.zn. 9Af 47/2013. V době rozhodování soudu již Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14.12.2016, č.j. 4Afs 204/2016-138, zamítl kasační stížnost proti rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp.zn. 9Af 47/2013 a s právním názorem 9. senátu se ztotožnil.

Soud tak v dané věci vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2016, č.j. 4Afs 204/2016-138, v němž NSS k výše uvedené námitce uvedl následující: „[18] Nejvyšší správní soud se proto zabýval právní otázkou předestřanou v kasační stížnosti, tj. zda

poplatková povinnost stanovená vyhláškou dopadala také na JTHZ uvedená do provozu před účinností vyhlášky.

[19] Vznik a zánik poplatkové povinnosti stanoví § 3 vyhlášky. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky: „Poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu“. Stěžovatelka namítá, že z citovaného ustanovení lze dovozovat dopad poplatkové povinnosti pouze na JTHZ uvedená do provozu po účinnosti vyhlášky, jelikož nestanoví nový způsob právní kvalifikace skutečností nastalých před její účinností ani modifikaci jejich právních následků.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že vymezení vzniku poplatkové povinnosti v § 3 odst. 1 vyhlášky lze na základě jazykového výkladu tohoto ustanovení rozumět dvěma způsoby. Prvním, ke kterému se v napadeném rozsudku přiklonil městský soud, je ten, podle něhož poplatková povinnost vzniká u všech JTHZ uvedených do provozu včetně těch, která byla uvedena do provozu před účinností vyhlášky. Druhý výklad, který zastává stěžovatelka, váže vznik poplatkové povinnosti pouze na JTHZ uvedená do provozu po účinnosti vyhlášky.

[21] Výklad provedený městským soudem by mohl vést ve svém důsledku k pravé retroaktivitě, jelikož citované ustanovení váže vznik poplatkové povinnosti na den uvedení JTHZ do provozu, což by v případě již provozovaných JTHZ mohlo znamenat vznik právního vztahu a z něj plynoucích nároků za dobu před účinností vyhlášky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28.2.1996, sp.zn. Pl. ÚS 9/95). Možnost podrobit místnímu poplatku také JTHZ byla přitom do zákona o místních poplatcích zavedena zákonem č. 183/2010 Sb., s účinností od 16.6.2010 a z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že existenci poplatkové povinnosti za JTHZ nelze zpětně dovozovat na dobu před účinností této novely (viz např. rozsudek ze dne 28.3.2014, č.j. 4As 17/2014-20, ze dne 9.4.2014, č.j. 10As 2/2014-48, ze dne 14.5.2014, č.j. 10As 62/2014-31, nebo v rozsudku č.j. 5Afs 80/2013-32). Takový důsledek tohoto způsobu výkladu by bylo třeba odmítnout. S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud shledal, že ze samotného jazykového výkladu § 3 odst. 1 vyhlášky by tudíž bylo možné dovozovat vznik poplatkové povinnosti pouze u JTHZ uvedených do provozu od její účinnosti. Ovšem k takovému neakceptovatelnému důsledku vztahení poplatkové povinnosti na JTHZ uvedené do provozu před účinností vyhlášky ve skutečnosti nedochází, jak bude vysvětleno níže.

[22] Při výkladu právních předpisů však nelze vždy setrvat pouze u jejich jazykového výkladu. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 4.2.1997, sp.zn. Pl. ÚS 21/96, soud při výkladu zákonných ustanovení musí přihlížet také k jejich účelu, systematické nebo principům ústavně konformního výkladu: „Soud přitom není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.“

[23] Z uvedených závěrů je nutné vycházet také v posuzovaném případě. Účelem vyhlášky je totiž zjevně zpoplatnění všech JTHZ provozovaných v době vstupu vyhlášky v účinnost. To vyplývá v první řadě z přechodného ustanovení § 7 vyhlášky, které stanoví povinnost poplatníka „ohlásit do 15 dnů od účinnosti vyhlášky správci poplatku provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí před účinností této vyhlášky“. Ačkoliv samotné splnění ohlašovací nezakládá vznik poplatkové povinnosti, účelem ohlášení je přiznání k poplatkové povinnosti, tj. oznámení jejího vzniku správci poplatku za účelem stanovení její výše. Nelze tedy přisvědčit námítce stěžovatelky, že ohlašovací povinnost plní ve vztahu ke správci poplatku pouze funkci informační či evidenční. Pokud by poplatková povinnost na provozovaná zařízení neměla dopadat, § 7 vyhlášky by postrádal smysl. Nelze také přehlédnout, že § 7 hovoří o ohlašovací

povinnosti „poplatníka“, což dále dokládá úmysl podrobit provozované JTHZ poplatkové povinnosti. Zároveň toto přechodné ustanovení popírá možnost pravé retroaktivity vyhlášky, neboť je zřejmé, že JTHZ uvedená do provozu před účinností vyhlášky budou ohlášena a zpoplatněna až v období (a za období) po nabytí účinnosti vyhlášky.

[24] Výklad vyhlášky, podle něhož poplatková povinnost nedopadá na JTHZ provozovaná před účinností vyhlášky, by byl dále proti smyslu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.5.2013, č.j. 2Afs 37/2013-26, poukázal na to, že smyslem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení není jen příjem veřejného rozpočtu, ale také regulace společensky škodlivého jevu: „Ačkoli lze přisvědčit stěžovateli, že u místních poplatků hrají fiskální otázky důležitou roli, jejich stanovením může docházet též k regulaci určitých aktivit. Typickým příkladem je třeba poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst [srov. § 1 písm. f) zákona o místních poplatcích], jehož cílem je právě omezit frekvenci vjezdu motorových vozidel do určitých míst, pokud obec považuje za vhodné a nezbytné vjezd do těchto míst regulovat. To stejné platí o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Stanovením poplatku, který se i dle stěžovatele výší vymyká jiným místním poplatkům, se obec nejenom snaží získat příjmy do rozpočtu, ale nespornou funkcí tohoto poplatku je i snaha o regulaci těchto přístrojů, včetně možného snížení jejich počtu v dané obci. Normativní zakotvení daného poplatku totiž reflektuje negativní dopady spojené s provozem těchto přístrojů (především chorobné gamblersství) a v žádném případě ho nelze považovat pouze za zdroj obecních příjmů, protože - podobně jako poplatek za psa či poplatek za užívání veřejného prostranství - v sobě nese očekávání vynaložených příjmů obcí či strpění některých negativních jevů na území obce. Neboli, jak uvedl krajský soud ve svém odůvodnění, u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj lze toto protiplnění spatřovat v toleranci zařízení sloužících k provozování loterií nebo jiných podobných her.“

[25] Osvobození provozovaných JTHZ od poplatkové povinnosti by v posuzovaném případě znamenalo podstatné omezení regulační funkce vyhlášky. To dokládá skutečnost, že jen v případě stěžovatelky byla z 23 JTHZ, která byla předmětem napadeného platebního výměru, pouze 2 uvedena do provozu po účinnosti vyhlášky. Zákon o místních poplatcích sice obcím umožňuje místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ nevybírat nebo od něj poskytnout osvobození (srov. § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích), ale v případě, kdy obec tento poplatek zavedla, nelze racionálně dovozovat poskytnutí osvobození v tak širokém rozsahu, bez jakéhokoliv odůvodnění a aniž by to bylo výslovně v textu vyhlášky uvedeno. Kromě oslabení regulační funkce poplatku by došlo také k vytvoření nerovných podmínek pro subjekty, které již v územní působnosti vyhlášky zařízení provozují, a subjekty, které mají zájem zařízení teprve zřídit.

[26] Zjištění účelu vyhlášky nikterak nebrání skutečnost, že k vyhlášce neexistuje důvodová zpráva, jak namítá stěžovatelka. Účel vyhlášky je s ohledem na výše uvedené zřejmý z celého jejího kontextu a obsahu. Tuto tezi potvrdil ve své judikatuře též Ústavní soud, když konstatoval, že „každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 7.9.1999, sp.zn. I.ÚS 249/99). Neurčitost některého ustanovení právního předpisu je přitom nutné považovat za rozpornou s požadavkem právní jistoty a právního státu podle konstantní judikatury Ústavního soudu „toliko tehdy, jestliže intenzita této neurčitosti vylučuje možnost stanovení jeho normativního obsahu pomocí obvyklých interpretačních postupů“ (viz např. nálezy ze dne 7.6.1995, sp.zn. Pl. ÚS 4/95, ze dne 2.7.1997, sp.zn. Pl. ÚS 2/97, nebo ze dne 31.1.2008, sp.zn. Pl. ÚS 24/07). Také Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 14.7.2005, č.j. 2Afs 24/2005-44, a ze dne 16.10.2008, č.j. 7Afs 54/2006-155, dovodil, že ne každá interpretační nejasnost povede k

výkladu výhodnému pro soukromou osobu; bude tomu tak pouze tehdy, budou-li proti sobě stát srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy.

[27] Ačkoliv výkladu stěžovatelky v posuzovaném případě do jisté míry nasvědčuje gramatický výklad izolovaného ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky, na základě systematického a teleologického výkladu Nejvyšší správní soud dospěl v souladu s městským soudem k závěru, že poplatková povinnost se vztahuje i na JTHZ provozovaná před účinností vyhlášky, ovšem pouze za období od účinnosti vyhlášky. Gramatický výklad § 3 odst. 1 vyhlášky závisí na izolovaném výkladu tohoto ustanovení a s ohledem na celkový kontext vyhlášky jej nelze považovat za srovnatelně přesvědčivý s předestřeným výkladem systematickým a teleologickým. Ani z pohledu Nejvyššího správního soudu proto nebyly naplněny podmínky pro uplatnění zásady *in dubio mitius*. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že podrobení JTHZ provozovaných před účinností vyhlášky poplatkové povinnosti počínaje s účinností vyhlášky představuje přípustnou nepravou retroaktivitu, což Nejvyšší správní soud v obdobných případech vyslovil v rozsudcích ze dne 3.4.2014, č.j. 9Afs 60/2013-126, a ze dne 27.11.2014, č.j. 9Afs 125/2013-102.“

Soud k výše uvedenému pouze v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13.7.2016, sp.zn. 9Af 47/2013, poznamenává, že dle Vyhlášky je vznik poplatkové povinnosti vázán na den uvedení povoleného zařízení „do provozu“ bez ohledu na to, zda se tak již stalo či stane. Rozhodující je tedy „den uvedení povoleného výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu do provozu“. Vyhláška se tak neomezuje jen na některá zařízení (nově uvedená do provozu), ale vztahuje se na všechna zařízení, tj. na všechna zařízení povolená a uvedená do provozu před i po účinnosti vyhlášky. S ohledem na ústavní princip zákazu retroaktivity však připadá aplikace Vyhlášky na zařízení povolená a uvedená do provozu před její účinností v úvahu nejdříve ode dne její účinnosti, tj. od 1.7.2010. Jedná se o nepravou retroaktivitu, která je podle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu obecně přípustná (nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 53/10) a nastává v situaci, kdy „*sice nový zákon nezakládá právní následky pro minulost, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku, nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších předpisů*“.

Vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů zákaz pravé retroaktivity, o kterou se dle shora citovaného nálezu Ústavního soudu jedná v případě, že „právní norma působí vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona“, respektovaly a při svém rozhodování zohlednily, když místní poplatek žalobci za zařízení vyměřily až od 1.7.2010 (resp. žalovaný změnil platební výměr Úřadu městské části Praha 1, jímž byl poplatek vyměřen za III. a IV. čtvrtletí roku 2010 a poplatek vyměřil pouze za IV. čtvrtletí uvedeného roku), soud nezákonnost jejich postupu neshledal.

Podle stanoviska jak zdejšího soudu, tak Nejvyššího správního soudu nejsou namítaná ustanovení Vyhlášky (tím spíše ve spojení s relevantními ustanoveními zákona o místních poplatcích) nesrozumitelná, neurčitá či nepředvídatelná a vedoucí při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu (viz rozsudek NSS ve věci sp.zn. 5Afs 87/2013). Soud má naopak za to, že jiný výklad nezohledňuje smysl a účel normy a jeví se spíše formalistický, vystavěný na nesprávných premisách a obtížně obhajitelný. Žalobcem i v této souvislosti namítané porušení zásady *in dubio pro libertate*/in dubio pro mitius se tak neuplatní.

Soud se tedy s námitkou žalobce stran nesprávné aplikace Vyhlášky neztotožňuje, jelikož tím, že žalobci byl vyměřen místní poplatek za zařízení uvedené do provozu nebo provozované na základě povolení MF vydané před účinností Vyhlášky za dobu po účinnosti vyhlášky, jedná se o přípustnou zpětnou působnost vyhlášky (nepravá retroaktivita), jež je v souladu se zákonem. Povinnost žalobce platit obci místní poplatek vznikla nabytím účinnosti Vyhlášky ve spojení s novelou zákona o místních poplatcích, který obcím zavedení místního poplatku za jiné technické herní zařízení provozované na jejich území umožnil. Zařízení uvedená do provozu, respektive povolená k provozování po nabytí účinnosti Vyhlášky, podléhají poplatkové povinnosti až dnem jejich uvedení do provozu, respektive povolením k provozování, neboť až tímto dnem se stávají předmětem místního poplatku. Zařízení uvedená do provozu, respektive povolená k provozování před datem účinnosti Vyhlášky jsou předmětem místního poplatku až ode dne její účinnosti, tedy účinky vyhlášky působí pouze do budoucna. Teprve zpoplatnění takových zařízení již ode dne jejich uvedení do provozu nebo povolení k provozování před účinností Vyhlášky (tj. zpětně), by znamenalo nepřípustnou retroaktivitu. Uvedená aplikace právní úpravy Vyhlášky a zákona o místních poplatcích zabezpečuje rovněž rovné zacházení s daňovými subjekty (poplatníky), tj. se všemi provozovateli jiných technických herních zařízení (srovnej obdobně závěry Krajského soudu v Plzni ve věci sp.zn. 57Af 2/2015 a závěry Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp.zn. 31Af 48/2014, sp.zn. 31Af 46/2014, sp.zn. 31Af 45/2014 a další).

Žalobce v žalobě namítal nesprávné posouzení předmětu místního poplatku. Při ústním jednání však vzal zástupce žalobce s ohledem na dosavadní judikaturu správních soudů tuto námitku zpět. Jelikož tato námitka byla žalobcem spojena s následně uplatněnou námitkou, spočívající v jeho tvrzení, že v případě existence více výkladů veřejnoprávní normy je třeba respektovat obecné právní zásady in dubio pro libertate, respektive in dubio pro mitius, soud se k nim stručně vyjádří. Soud zdůrazňuje, že uvedená problematika již byla řešena rozsáhlou judikaturou správních soudů (krajských soudů a NSS), jakož i Ústavního soudu ČR. V této souvislosti soud zejména poukazuje na rozsudek NSS ze dne 31.5.2013, č.j. 2Afs 37/2013-26, podle kterého *„interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 a zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj, nebo jiné technické zařízení“*. Dále je zde konstatováno, že *„pojem „jiné technické herní zařízení“ vnesl do zákona o místních poplatcích zákon č. 183/2010 Sb.,“* přičemž *„ústavní konformitu přijetí této novely posuzoval též Ústavní soud, který legislativní proces ... neshledal za ústavně nekonformní (Pl. ÚS 6/12).“* NSS dále připomněl, že *„v případě interpretace nabízené stěžovatelem (obdobně jako v nyní projednávané věci žalobcem) by posuzovaný místní poplatek fakticky ztratil smysl, protože pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem. Podobně by daná interpretace kolidovala s judikaturou Ústavního soudu (Pl. ÚS 56/10),“* proto NSS uzavřel, *„že z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu a prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována, ale především její vnější forma zpřístupněna uživateli. Do této logiky proto zapadá zpoplatňování videoterminálů vždy v závislosti na jejich konkrétním počtu a to právě proto, že právě s těmito koncovými videoterminály přichází do kontaktu uživatelé her.“* NSS rovněž odmítl tvrzení, *„že odkaz na úmysl zákonodárce je dosti pochybný, protože, jak uvedl i Ústavní soud“* v rozhodnutí Pl. ÚS 6/12, *„tak právě z něj*

vyplývá podřazení videoloterních terminálů pod posuzovaný pojem. ... Přijetí předmětné úpravy přitom zjevně reflektovalo diskuzi a kritiku nad tehdejší faktickou dvojkolejností výběru poplatku za hrací přístroje (obce za hrací automaty vs. Ministerstvo financí ČR za videoloterní terminály) a nad faktickou nemožností regulace videoloterních terminálů obcemi. ... Zákonodárce jednoznačně zamýšlel postavit výherní hrací přístroje a videoloterní terminály na roveň. Jakkoliv tedy lze do určité míry souhlasit, že znění citovaného zákonného ustanovení (§ 10a zákona o místních poplatcích) není terminologicky nejpřesnější, vůle zákonodárce je z ní jasně patrná a nevzbuzuje výraznější interpretační pochybnosti. K tomu NSS zdůraznil nezbytně silnou pozici samosprávy na poli regulace výherních hracích zařízení, jak uvedl i Ústavní soud ve shora zmíněném nálezu sp.zn. Pl. ÚS 56/10 s tím, že jakékoliv snížení možností místní samosprávy regulovat tuto oblast bez zřejmé zákonné opory nelze akceptovat, protože by tak bylo zasahováno do práva obcí na samosprávu. V projednávané věci soud neshledal důvod se od uvedené argumentace odchýlit, a pro stručnost na ni proto odkazuje.

Dále se soud neztotožnil ani s výtkou žalobce ohledně použití výkladové metody veřejnoprávní normy pro žalobce nejpriznivější (porušení zásady *in dubio pro libertate/in dubio pro mitius*). V této souvislosti soud rovněž poukazuje na četné rozsudky NSS (například ve věci sp.zn. 5Afs 87/2013, sp.zn. 8Afs 148/2015, sp.zn. 2As 1/2014, apod.), z nichž vyplývá, že „fakticky šlo o nalezení konkrétního významu neurčitěho právního pojmu použitého zákonodárcem, přičemž interpretaci pojmu „jiná technická zařízení“ jako každé jednotlivé koncové zařízení (interaktivní videoloterní terminál) považoval NSS za příležitou s tím, že aby mohlo dojít k tvrzenému porušení citovaných zásad, musel by tomuto výkladu být postaven rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius/in dubio pro libertate* nepřipadá v úvahu, neboť výklad předestřený stěžovatelem (v nyní projednávané věci žalobcem) vychází z formalistických až technických hledisek, a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem.“.

Námítka žalobce spočívající v tvrzení, že žalobou napadená rozhodnutí jsou v rozporu s § 101 odst. 1 daňového řádu, neboť nejsou přesvědčivá a nejsou z nich jasně seznatelné důvody a úvahy, kterými se správce poplatku, případně žalovaný při rozhodování řídil, má soud za ryze účelovou. Není pravdou, že se správní orgány nevyjádřily k jeho výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Žalovaný se výkladem daného pojmu zabýval v rámci vypořádání námítky nesprávného právního posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky. Navíc se žalobce v žalobě proti odlišnému právnímu výkladu zaujatého žalovaným ohrazuje a na sporovaný text žalobou napadeného rozhodnutí přímo odkazuje. Soud tak žalobou napadené rozhodnutí neshledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť bylo řádně a zcela dostatečně odůvodněno. Rovněž tak soud žalobou napadené rozhodnutí neshledává rozporným s čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy, neboť z ničeho nevyplývá, že by správce poplatku a žalovaný porušil ústavně a mezinárodně garantované právo žalobce na spravedlivý proces. Dále soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2007, č.j. 1As 35/2007-57, konstatuje, že ochrana žalobcova vlastnického práva je garantována čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále také čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.). Avšak zdůrazňuje, že ochrana vlastnického práva žalobce není neomezená, nýbrž: „Již na tomto místě je však nutné konstatovat, že ochrana vlastnického práva žalobkyně není a nemůže být neomezená; toto její právo je naopak přirozeně limitováno nejen vlastnickými právy dalších subjektů (mezi nimi i stavebníka), ale také výše uvedenými

zájmy státu, resp. ochranou veřejných statků, např. v oblasti bezpečnosti budoucích staveb a jejich vlivu na okolí, což je ostatně výslovně zmíněné i v Listině (čl. 11 odst. 3: vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.).“ Nad to soud poznamenává, že žalobce porušení základních zásad stanovených Listinou, Úmluvou a stanovených v zákonech namítal toliko v obecné rovině.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2013, č.j. 618035/2011, S-MHMP 619125/2011, bylo vydáno v souladu se zákonem, veškerou výše uvedenou judikaturou správních soudů a soudu Ústavního, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je ohledně žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2013, č.j. 618035/2011, S-MHMP 619125/2011, která byla zamítnuta, odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, a ohledně žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2013, č.j. 370517/2013/DPC 1, S-MHMP 488214/2011, vůči níž bylo řízení zastaveno, ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

O vrácení soudního poplatku soud rozhodl podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20%, nejméně však o 1.000,- Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Žalobce zaplatil soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2013, č.j. 370517/2013/DPC 1, S-MHMP 488214/2011 ve výši 3.000,- Kč. Soud proto žalobci vrátil částku 2.000,- Kč, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. ledna 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: